

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

20 май 2003 година*

„Защита на физически лица при обработването на лични данни - Директива 95/46/ЕО – Защита на личния живот – Разпространение на данни за доходите на работници, подчинени на контрол от страна на Rechnungshof”

По съединени дела C-465/00, C-138/01 и C-139/01

с предмет три преюдициални запитвания, отправени до Съда на основание член 234 ЕО, респективно от Verfassungsgerichtshof (C-465/00) и от Oberster Gerichtshof (C-138/01 и C-139/01) (Австрия), висящи пред тези съдилища между

Rechnungshof (C-465/00)

и

Österreichischer Rundfunk,

Wirtschaftskammer Steiermark,

Marktgemeinde Kaltenleutgeben,

Land Niederösterreich,

Österreichische Nationalbank,

Stadt Wiener Neustadt,

Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG

и между

Christa Neukomm (C-138/01),

Joseph Lauer mann (C-139/01)

и

Österreichischer Rundfunk

относно тълкуването на Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 г. за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, стр. 31),

СЪДЪТ,

* Език на производство то: немски.

в състав: г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н J.-P. Puissochet, г-н M. Wathelet (докладчик) и г-н R. Schintgen, председатели на състав, г-н C. Gulmann, г-н D. A. O. Edward, г-н A. La Pergola, г-н P. Jann и г-н V. Skouris, г-жа F. Macken и г-жа N. Colneric, г-н S. von Bahr и г-н J. N. Cunha Rodrigues, съдии,

генерален адвокат: г-н. A. Tizzano,

секретар: г-жа M.-F. Contet, главен администратор,

като взе предвид писмените становища, представени:

- за Rechnungshof, от г-н F. Fiedler, в качеството на представител (C-465/00),
- за Österreichischer Rundfunk, от адв. P. Zöchbauer, Rechtsanwalt (C-465/00),
- за Wirtschaftskammer Steiermark, от г-н P. Mühlbacher и г-н B. Rupp, в качеството на представители (C-465/00),
- за Marktgemeinde Kaltenleutgeben, от адв. F. Nistelberger, Rechtsanwalt (C-465/00),
- за Land Niederösterreich, от г-н E. Pröll, г-н C. Kleiser и г-н L. Staudigl, в качеството на представители (C-465/00),
- за Österreichische Nationalbank, от г-н K. Liebscher и г-жа G. Tumpel-Gugerell, в качеството на представители (C-465/00),
- за Stadt Wiener Neustadt, от г-н H. Linhart, в качеството на представител (C-465/00),
- за Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG, от адв. H. Jarolim, Rechtsanwalt (C-465/00),
- за австрийското правителство, от г-н H. Dossi, в качеството на представител (C-465/00, C-138/01 и C-139/01),
- за датското правителство, от г-н J. Molde, в качеството на представител (C-465/00),
- за италианското правителство, от г-н U. Leanza, в качеството на представител, подпомаган от г-н D. Del Gaizo, avvocato dello Stato (C-465/00) и от г-н O. Fiumara, avvocato generale dello Stato (C-138/01 и C-139/01),
- за нидерландското правителство, от г-жа H. G. Sevenster, в качеството на представител (C-465/00, C-138/01 и C-139/01),
- за финландското правителство, от г-жа E. Bygglin, в качеството на представител (C-465/00),
- за шведското правителство, от г-н A. Kruse, в качеството на представител (C-465/00, C-138/01 и C-139/01),

- за правителството на Обединеното кралство, от г-жа R. Magrill, в качеството на представител, подпомагана от г-н J. Coppel, barrister (C-465/00, C-138/01 и C-139/01),

- за Комисията на Европейските общности, от г-н U. Wölker и г-н X. Lewis, в качеството на представители (C-465/00, C-138/01 и C-139/01),

като взе предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на Marktgemeinde Kaltenleutgeben, за който се явява адв. F. Nistelberger, на Land Niederösterreich, за който се явява г-н С. Kleiser, на Österreichische Nationalbank, за който се явява адв. В. Gruber, Rechtsanwalt, на Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG, за който се явява адв. Н. Jarolim, на австрийското правителство, за което се явява г-н. W. Okresek, в качеството на представител, на италианското правителство, за което се явява г-н М. Fiorilli, avvocato dello Stato, на нидерландското правителство, за което се явява г-жа J. van Bakel, в качеството на представител, на финландското правителство, за което се явява г-жа Т. Рунна, в качеството на представител, на шведското правителство, за което се явява г-н А. Kruse и г-жа В. Hernqvist, в качеството на представители, и на Комисията, за която се явяват г-н U. Wölker и г-н С. Docksey, в качеството на представители на съдебното заседание от 18 юни 2002 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат в заседанието 14 ноември 2002 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определения от 12 декември 2000 г., 28 и 14 февруари 2001 г., постъпили в секретариата на Съда на 28 декември 2000 г., за първото, и на 27 март 2001 г., за двете последващи определения, Verfassungsgerichtshof (Конституционен съд) (C-465/00) и Oberster Gerichtshof (Върховен съд) (C-138/01 и C-139/01) са задали, по силата на член 234 ЕО, всеки по два преюдициални въпроса, формуирани по идентичен начин относно тълкуването на Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 г. за защитата на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, стр. 31).

2. Тези въпроси са повдигнати в рамките на спорове между, от една страна, Rechnungshof (Сметна палата) и голям брой организации, подчинени на нейния контрол, и, от друга страна, между г-жа Neukomm и г-н Lauer mann и техния работодател, Österreichischer Rundfunk (наричана по-нататък „ÖRF”), радиостанция, регистрирана по публичното право относно задължението на обществените единици, подчинени на контрола на Rechnungshof, да му съобщават заплатите и пенсиите, изплащани от него на неговите работници и пенсионери, които надвишават определено ниво, както и името на бенефициентите с цел изготвяне на годишен доклад, който трябва да се предаде на Nationalrat (долна

камара на Парламента), на Bundesrat (горна камара на Парламента) и на Landtagen (парламенти на федералните провинции Länder) и предоставен на широката публика (наричан по-нататък „доклад“).

Правна уредба

Национални разпоредби

3. Съгласно член 8 от Bundesverfassungsgesetz über die Begrenzung von Bezügen öffentlicher Funktionäre (Федерален конституционен закон относно ограничението на възнаграждението на чиновниците, BGBl. I 1997/64, както е изменен, наричан по-нататък „BezBegrBVG“):

„1) Юридическите единици, подчинени на контрола на Rechnungshof, са длъжни да му съобщават през първите три месеца на годината всяка втора година заплатите и пенсиите на лицата, които най-малкото в течение на една от двете предишни години са получили възнаграждение или пенсия, която годишно е по-голяма от 14 пъти по 80 % от основната месечна заплата, визирана в член 1 (или 14 пъти по 5 887,87 евро през 2000 г.). Юридическите единици също следва да отбележат възнагражденията и пенсиите на лицата, които получават други възнаграждения или други пенсии в юридическа единица под контрола на Rechnungshof. Лицата, които получават възнаграждения или пенсия от две или повече юридически единици, подчинени на контрола на Rechnungshof, трябва да я уведомят за това. Ако това задължение за информация не се спазва в юридическите единици, Rechnungshof трябва да контролира въпросните документи и да изготви доклад на тази основа.

2) За приложение на параграф 1, трябва да се вземат предвид социалните придобивки и тези в натура при условие, че те не са придобивки за здравно осигуряване или за злополука, или придобивки, които се основават на подобни разпоредби в Länder. Ако няколко заплати или пенсии се изплащат от едни и същи юридически единици, подчинени на контрола на Rechnungshof, те трябва да бъдат събирани.

3) Rechnungshof трябва да събира тази информация в доклад, като отделя годишните стойности. Докладът трябва да събира всички лица, чиито годишни заплати или пенсии се изплащат от юридическите единици, подчинени на контрола на Rechnungshof, които надвишават общия размер, отбелязан в параграф 1. Докладът трябва да се предаде на Nationalrat, на Bundesrat и на Landtagen.”

4. От препращащите определения е видно, че при подготвителната работа на BezBegrBVG доктрината, изведена от тази последна разпоредба, е, че докладът трябва да съдържа имената на въпросните лица и размера на годишния доход, получен от тях.

5. Verfassungsgerichtshof отбелязва, че съгласно намеренията на законодателя докладът трябва да бъде даден на разположение на широката публика, за да се осигури нейната „широка информираност”. Чрез тази информация се упражнява натиск върху юридическите единици, засегнати от тази разпоредба, да държат

заплатите на невисоко ниво, за да могат публичните средства да се изразходват икономично, разумно и ефикасно.

6. Единиците, подчинени на счетоводния контрол на Rechnungshof, са федералната държава, Länder, големите общини и също така – в случай на мотивирано искане на правителството на някой Land – общините с по-малко от 20 000 жители, сдруженията на общини, организациите за социално осигуряване, представителните професионални организации, ÖRF, учрежденията, фондовете и фондациите, които се управляват от органите на федералната държава или на Länder, или от лица, които те са упълномощили, както и предприятията, управлявани от федералната държава, от някой Land или община, или в които последните имат (сами или заедно с други юридически единици, подчинени на Rechnungshof) участие от най-малко 50 %, съгласно дружественото право, или контролират по друг начин.

Правна уредба на Общността

7. От съображения 5 – 9 от Директива 95/46 е видно, че тя е приета на основата на член 100а от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 95 ЕО) с цел да облекчи свободното движение на лични данни благодарение на хармонизацията на законовите разпоредби, правилниците и административните актове на държавите-членки относно защитата на физическите лица по отношение на обработването на данните.

8. Съгласно член 1 от Директива 95/46:

„1. В съответствие с настоящата директива, държавите-членки защитават основните права и свободи на физическите лица и в частност правото им на личен живот при обработването на лични данни.

2. Държавите-членки не могат нито да ограничават, нито да забраняват свободното движение на лични данни между държавите-членки по съображения, свързани със защитата, предоставяна съгласно параграф 1.”

9. В това отношение, второ и трето съображение от Директива 95/46 са формулирани, както следва:

„2) като имат предвид, че системите за обработване на данни са създадени с цел да служат на хората; като имат предвид, че независимо от националността или местожителството на физическите лица, те трябва да зачитат техните основни права и свободи и по-конкретно правото на личен живот, и да допринасят за икономическия и социален прогрес, развитието на търговията и благосъстоянието на хората;

3) като имат предвид, че създаването и функционирането на вътрешен пазар, в който, съгласно член (14 ЕО), е гарантирано свободното движение на стоки, хора, услуги и капитали, изискват не само личните данни да могат да се предават от една държава-членка в друга, но и основните права и свободи на лицата да бъдат гарантирани”.

10. Десето съображение от упомената директива добавя:

„като имат предвид, че предмет на националните законодателства, отнасящи се до обработването на данни, е осигуряване спазването на основните права и свободи и по-конкретно правото на личен живот, което се признава както в член 8 на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основни свободи, така и от общите принципи на правото на Общността; (...)”

11. Съгласно член 6, параграф 1 от Директива 95/46 личните данни (с други думи, според член 2, буква а) от нея „всяка информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация лице”) трябва:

„а) да се обработват справедливо и законно;

б) да се събират за конкретни, ясно формулирани и законни цели, и да не бъдат допълнително обработени по начин, който е несъвместим с тези цели ...

в) да бъдат адекватни, , релевантни, и да не са прекомерни по отношение на целите, за които се събират и/или обработват допълнително;

...”

12. Под „обработване на лични данни” член 2, буква б) от Директива 95/46 разбира:

„всяка операция или набор от операции, извършвани или не с автоматични средства, прилагани към личните данни, като събиране, запис, организиране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друга форма на предоставяне на данните, актуализиране или комбиниране, блокиране, изтриване или унищожаване”.

13. Съгласно член 7 от Директива 95/46, обработването на лични данни не може да се осъществява, ако едно от следните шест условия, изброени в него, не е налице, а именно:

„в) обработването е необходимо за спазване на правно задължение, чийто субект е администраторът;

...

д) обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес или при упражняване на официалните правомощия, които са предоставени на администратора (...), на когото се разкриват данните.”

14. Според седемдесет и второ съображение, упоменатата директива позволява да се вземе предвид принципът на обществения достъп до официалните документи при прилагането на правилата, определени в настоящата директива.

15. Когато става дума за приложното поле на Директива 95/46, член 3, параграф 1 от нея предвижда, че тя се прилага към пълната или частична обработка на лични данни с автоматизирани средства, както и към обработката със средства, които не са автоматизирани, на лични данни, които съставляват част или са предназначени да съставляват част от файлова система. Въпреки това, според параграф 2 от същата разпоредба упоменатата директива „се прилага за обработването на лични данни:

- при извършване на дейности, извън приложното поле на правото на Общността, например дейностите, предвидени в дял V и дял VI на Договора за Европейския съюз, и във всички случаи при дейности по обработването на данни, отнасящи се до обществената сигурност, отбраната, държавната сигурност (включително икономическото благосъстояние на държавата, когато процесът на обработка е свързани с държавната сигурност) и при дейности на държавата в областта на наказателното право;

- когато се извършва от физическо лице в хода на предимно лични или домашни занимания”.

16. От друга страна, член 13 от Директива 95/46 разрешава на държавите-членки да дерогират някои разпоредби от нея, по-специално, член 6, параграф 1, ако е необходимо, за да се запазят, *inter alia*, „важни икономически и финансови интереси на държавата-членка или на Европейския съюз, включително валутни, бюджетни и данъчни въпроси” (член 13, параграф 1, буква д)) или „функции по наблюдение, проверка или регламентиране, свързани, дори случайно, с упражняването на официални правомощия”, в особени случаи, сред които фигурира този, визиран в буква д), посочен по-горе (член 13, параграф 1, буква е)).

Споровете по главното производство и преюдициалните въпроси

Дело C-465/00

17. Различията в гледните точки относно тълкуването на член 8 от BezBegrBVG са възникнали между Rechnungshof и голям брой организации, подчинени на неговия контрол, по повод заплата и пенсиите, изплатени между 1998 г. и 1999 г.

18. По този начин основните ответници, сред които фигурират местни власти (един Land и две общини), държавни предприятия, някои от които са в конкуренция с други национални или чужди предприятия, които не са подчинени на контрола на Rechnungshof, както и законна представителна професионална организация (Wirtschaftskammer Steiermark), които не са съобщили данни относно доходите на въпросните лица или са ги съобщили, в различна степен, по анонимен начин. Те са отказали достъпа до въпросните документи или са поставили условия, които Rechnungshof не приема. Ето защо тя сезира Verfassungsgerichtshof на основание член 126, буква а) от Bundes-Verfassungsgesetz (Федерален конституционен закон), който дава компетентност на упоменатата юрисдикция да се произнася относно „различни мнения, които

касят тълкуванието на законови разпоредби, които определят компетентността на Rechnungshof”.

19. Rechnungshof прави извода, въз основа на член 8 от BezBegrBVG, че е задължен да упоменава в доклада имената на засегнатите лица, като отбелязва техния годишен доход. Ответниците по главното производство са на друго мнение и смятат, че те не трябва да съобщават лични данни относно упоменатите доходи, като имената и длъжностите на засегнатите лица, с отбелязване на получените от тях възнаграждения. Те се позовават най-вече на Директива 95/46, на член 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ”), която гарантира защитата на личния живот, и на аргумента, според който задължението за публичност създава пречка за мобилността на работниците, което противоречи на член 39 ЕО.

20. Verfassungsgerichtshof се пита дали член 8 от BezBegrBVG, както е тълкуван от Rechnungshof, е съвместим с правото на Общността, с цел да му даде в такъв случай тълкувание, съобразено с правото на Общността, или да го обяви за (частично) неприложим.

21. Препращащата юрисдикция подчертава в това отношение необходимостта от тълкуване на разпоредбите на Директива 95/46, и по-специално на член 6, параграф 1, буква б) и в) и член 7, букви в) и д), в светлината на член 8 от ЕКПЧ. Според нея едно широко информиране на обществото, както е предвидил националният законодател, що се отнася до доходите на работниците в юридическите единици, подчинени на контрола на Rechnungshof, чието годишно възнаграждение надвишава определен праг (а именно, през 1999 г., 1 127 486 ATS и, през 1998 г., 1 120 000 ATS), трябва да се счита за намеса в личния живот и не може да се оправдае на основание на член 8, параграф 2 от ЕКПЧ, освен в случай, че тази информация допринася за икономическото благосъстояние на страната. В действителност не може да се оправдае намесата в основни права чрез съществуването на обикновен „обществен интерес за информираност”. В това отношение Verfassungsgerichtshof се съмнява, че разпространението на доклад с данни за доходите от личен характер благоприятства „икономическото благосъстояние на страната”. Това представлява, във всички случаи, непропорционална намеса в личния живот. Счетоводният контрол, осъществяван от Rechnungshof, е напълно достатъчен, за да гарантира доброто управление на обществените фондове.

22. Препращащата юрисдикция се пита също дали обсегът на правото на Общността варира според същността на юридическата единица, която следва да огласи индивидуалните доходи на някои от служителите си.

23. При тези условия Verfassungsgerichtshof решава да прекрати заседанията и да зададе на Съда следните два преюдициални въпроса

„1) Следва ли разпоредбите на правото на Общността и, по-специално, тези относно защитата на данните, да се тълкуват в смисъл, че се противопоставят на национална регламентация, която задължава държавен орган да събира и

съобщава данни за доходите с цел публикация на имената и доходите на служителите на:

- а) местна власт,
- б) държавна радиостанция,
- в) централна национална банка,
- г) законен представителен орган,
- д) предприятие, управлявано с цел печалба, отчасти контролирано от държавата?

2) Ако Съдът отговори положително, поне отчасти, на зададения въпрос:

Дали разпоредбите, които се противопоставят на национална регламентация, както е описана по-горе, са директно приложими в смисъл, че на тях могат да се позовават лицата, които следва да разпространят въпросните данни, за да възпрепятстват приложението на противоречащите им национални правила?”

Дела C-138/01 и C-139/01

24. Г-жа Neukomm и г-н Laueremann, които са служители на ÖRF, единица, подчинена на контрола на Rechnungshof, са сезирали австрийските юрисдикции с молба за допускане на обезпечение, която цели да попречи на ÖRF да даде положителен отговор на искането за съобщаване на данни от Rechnungshof.

25. Молбата за допускане на обезпечение е отхвърлена на първа инстанция. Arbeits- und Sozialgericht Wien (Австрия) (C-138/01), като прави разлика между даването на данни на Rechnungshof и тяхното включване в доклад, преценява, че докладът не може да бъде друг освен анонимен и следователно обикновеното даване на данни на Rechnungshof не нарушава нито член 8 от ЕКПЧ, нито Директива 95/46. За сметка на това Landesgericht St. Pölten (Австрия) (C-139/01) преценява, че включването на поименни данни в доклада е законно, тъй като анонимността не позволява на Rechnungshof да осъществява достатъчен контрол.

26. Oberlandesgericht Wien (Австрия) потвърждава, при обжалването, отхвърлянето на молбата за допускане на обезпечение за временни мерки от страна на първоинстанционните съдилища. След като преценява в рамките на дело C-138/01, че като съобщава въпросните данни, работодателят не е направил нищо друго освен да изпълни задача, поставена му от закона, и че по-нататъшното обработване на въпросните данни от страна на Rechnungshof не е осъществено под контрола на работодателя, тази юрисдикция подчертава в рамките на дело C-139/01, съобразността на член 8 от BezBegrBVG с основните права и с Директива 95/46, дори в случая на поименен списък на въпросните лица.

27. Г-жа Neukomm и г-н Laueremann са подали иск за обжалване пред Oberster Gerichtshof.

28. Препращащата юрисдикция се позовава на преюдициално запитване, внесено по дело C-465/00, като повтаря въпросите на *Verfassungsgerichtshof*, и решава да спре заседанията и да зададе на Съда следните два преюдициални въпроса, които са формулирани по същия начин, по който по дела C-138/01 и C-139/01:

„1) Трябва ли разпоредбите на правото на Общността и по-специално тези относно защитата на данни (членове 1, 2, 6, 7 и 22 от Директива 95/46/ЕО във връзка с член 6 (предишен член E) ЕС и член 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи) да се тълкуват в смисъл, че се противопоставят на национална регламентация, която задължава държавна радиостанция, в качеството на юридическа единица, да съобщава данни за доходите на своите служители и държавен орган да събира и съобщава тези данни с цел публикация на имената и на доходите на тези служители?

2) Ако Съдът отговори положително на зададения въпрос: дали разпоредбите, които се противопоставят на национална регламентация, както е описана по-горе, са директно приложими в смисъл, че на тях може да се позове органът, който трябва да извърши въпросното разгласяване, за да попречи на приложението на националните правила, които са в противоречие, и следователно този орган може да не изпълни задълженията си по националния закон срещу работниците, засегнати от това разгласяване?”

29. С Определение от 17 май 2001 г. на председателя на Съда, дела C-138/01 и C-139/01 се обединяват за целите на писмената и устната фаза на производството, както и за решението. Следва също така да се обединят, за целите на решението, дело C-465/00 и дела C-138/01 и C-139/01.

30. Трябва да се констатира, че зададените въпроси респективно от *Verfassungsgerichtshof* и от *Oberster Gerichtshof* по същество са еднакви, затова следва да бъдат разгледани заедно.

Относно приложимостта на Директива 95/46

31. Отговорът на поставените въпроси предполага, че Директива 95/46 е приложима по главното производство. Но тази приложимост се оспорва пред Съда. Този въпрос трябва да се реши в самото начало.

Становища, представени на Съда

32. Ответниците по главното производство по дело C-465/00 считат, че дейността по контрола на *Rechnungshof* се отнася към приложното поле на правото на Общността и следователно на Директива 95/46. По-специално, що се отнася до получаваните възнаграждения от работниците във въпросните единици, тази дейност се отнася до аспекти, обхванати от разпоредбите на Общността в социалната област, каквито са членове 136 ЕО, 137 ЕО и 141 ЕО, Директива 76/207/ЕИО на Съвета от 9 февруари 1976 г. относно прилагането на принципа на равното третиране на мъжете и жените по отношение на достъпа до заетост, професионалната квалификация и развитие, и условията на труд (ОВ L 39, стр. 40), както и Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица самостоятелно заети

лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, както е изменена и актуализирана от Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г. (ОВ 1997 г., L 28, стр. 1).

33. От друга страна, упоменатите ответници изтъкват, че контролът на Rechnungshof, от една страна, засяга възможността на работниците от въпросните единици да търсят работа в други държави-членки заради публичността, която получават техните заплати, което ограничава тяхната възможност да преговарят с чуждестранни дружества и, от друга страна, възпира граждани на други държави-членки да търсят работа в единици, подчинени на упоменатия контрол.

34. Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG уточнява, че нарушаването на принципа за свободно движение на работници е особено сериозен в неговия случай, защото е в конкуренция с дружества от други държави-членки, които не са подчинени на този контрол.

35. Rechnungshof, австрийското и италианското правителство, както и Комисията в известна степен считат, че Директива 95/46 не е приложима в делата по главното производство.

36. Според Rechnungshof, както и според австрийското и италианското правителство дейността по контрола, визирана в член 8 от BezBegrBVG, която преследва цели от общ интерес по отношение на публичните финанси, не се явява част от приложното поле на правото на Общността.

37. След като констатира, че директивата, приета на основата на член 100а от Договора, има за цел осъществяването на вътрешен пазар, в рамките на който се вписва защитата на личния живот, Rechnungshof, както и австрийското и италианското правителство изтъкват, че въпросният контрол не е от естество да попречи на свободното движение на работна ръка, след като по никакъв начин не пречи на работниците във въпросните единици да отидат да работят в друга държава-членка, нито тези от другите държави-членки да работят за упоменатите единици. При всички случаи връзката между дейностите по контрол и мобилността на работната ръка, дори да се предположи, че те избягват да работят за предприятие, подчинено на контрола на Rechnungshof, по причина огласяването на получаваните от тях заплати, ще бъде много неясна и индиректна, за да се констатира накърняване на свободното движение и да се позволи, на това основание, връзка с правото на Общността.

38. Комисията поддържа подобна теза. Въпреки това по време на заседанието тя преценява, че операцията по събиране на данни от единици, подчинени на контрола на Rechnungshof, с цел тяхното огласяване и тяхното включване в доклад, се отнася до приложното поле на Директива 95/46. В действителност, това събиране служи не само на счетоводния контрол, но също така, и преди всичко, за изплащане на заплатите, което представлява дейност от сферата на правото на Общността предвид съществуването на няколко социални разпоредби в Договора, които важат за случая, като член 141 ЕО, и поради евентуалната последица от тази дейност върху свободното движение на работа ръка.

Съображения на Съда

39. Трябва да се припомни, че Директива 95/46, приета на основание на член 100а от Договора, цели да осигури свободното движение между държавите-членки на лични данни чрез хармонизация на националните правила, които защитават физическите лица при обработването на техните данни. В действителност, член 1 от упоменатата директива, който определя нейния обект, предвижда в своя параграф 2, че държавите-членки не могат нито да ограничават, нито да забраняват свободното движение на лични данни между държавите-членки по съображения, свързани със защитата на основните права и свободи на физическите лица, по-специално на личния им живот, при обработването на тези данни.

40. Тъй като всички лични данни могат да циркулират между държавите-членки, Директива 95/46 налага принципа за спазване на правилата за защита на тези данни при каквато и да е обработка на същите, както е определено в член 3 от нея.

41. Трябва да се добави, че позоваването на член 100а от Договора като юридическа основа не предполага съществуването на реална връзка със свободното движение между държавите-членки във всяка от визираните ситуации от акта, който се основава на такава база. В действителност, както Съдът констатира (вж. Решение от 5 октомври 2000 г., Германия/Парламент и Съвет, С-376/98, Recueil, стр. I-8419, точка 85, и Решение от 10 декември 2002 г., British American Tobacco (Investments) и Imperial Tobacco, С-491/01, Recueil, стр. I-11453, точка 60), това, което е важно, за да се оправдае използването на член 100а от Договора за юридическа основа, е, че актът е приет на тази основа и има за предмет подобряването на условията за установяване и функциониране на вътрешния пазар. В случая обаче тази фундаментална характеристика не е оспорвана пред Съда, когато става дума за разпоредбите на Директива 95/46, по-специално, тези, в светлината на които препращащата юрисдикция се пита дали националната регламентация, за която става дума, е съвместима с правото на Общността.

42. При тези условия приложимостта на Директива 95/46 не може да зависи от въпроса дали съответната конкретна ситуация в делата по главното производство съдържа достатъчна връзка с упражняването на основните свободи, гарантирани от Договора и, по-специално, в тези дела, със свободното движение на работна ръка. В действителност, противоположно тълкуване рискува да направи пределите на приложното поле на упоменатата директива много неясни и несигурни и това би противоречало на нейната основна цел, която е да се доближат законовите разпоредби, регламентацията и административните актове на държавите-членки с цел да се елиминират пречките за функциониране на вътрешния пазар, които произтичат точно от несходствата между националните законодателства.

43. От друга страна, приложението на Директива 95/46 в ситуации, които не съдържат директна връзка с упражняването на основните свободи на движение, гарантирани от Договора, се потвърждава от съдържанието на член 3, параграф 1 от тази директива, който определя нейното приложно поле в много широка степен, като прави приложението на правилата за защита независими от въпроса

дали обработването има действителна връзка със свободното движение между държавите-членки. Същото потвърждение се дава от изключенията, които се съдържат в параграф 2 от същия член, по-специално тези, които се отнасят до обработването на лични данни, „при извършване на дейности ... предвидени в дял V и VI на Договора за Европейския съюз” или още „в хода на предимно лични или домашни занимания”. В действителност, тези дерогации не биха могли да се отнасят към тази материя, ако въпросната директива беше приложима единствено при ситуации, когато има достатъчна връзка с осъществяването на свободното движение.

44. Същото заключение може да се направи и по отношение на изключенията, които се съдържат в член 8, параграф 2 от Директива 95/46, които се отнасят до обработването на специални категории данни, по-специално тези, предвидени в същата разпоредба, буква г), която визира обработването, осъществено от „фондация, сдружение или друга организация с нестопанска цел, с политическа, философска, религиозна или профсъюзна цел”.

45. Накрая трябва да се подчертае, че обработването на лични данни, за което става дума в главното производство, не се явява изключение на член 3, параграф 2, първо тире от Директива 95/46. В действителност това обработване не се отнася до осъществяването на дейности, които не спадат към приложното поле на правото на Общността, каквито са предвидени в дял V и VI на Договора за Европейския съюз. Не става дума също за обработване, което има за цел обществената сигурност, отбраната, сигурността на държава или дейности на държава свързани с области от наказателното право.

46. Целите, формуирани в член 7, букви в) и д) и член 13, букви д) и е) от Директива 95/46 свидетелстват, от друга страна, за нейното предназначение да обхване обработването на данни като тези, за които става дума в делата по главното производство.

47. Трябва следователно да се има предвид, че Директива 95/46 е приложима към обработването на лични данни, предвидено в регламентацията като тази по делата по главното производство.

По първия въпрос

48. С първия си въпрос препращащите юрисдикции питат дали Директива 95/46 трябва да се тълкува в смисъл, че тя се противопоставя на национална регламентация като тази по делата по главното производство, която задължава държавен контролен орган да съобщава с цел публикация данните относно доходите на лица, наети от единици, които са подчинени на този контрол, след като тези доходи надвишават определен таван.

Становища, представени на Съда

49. Датското правителство счита, че Директива 95/46 не управлява в прекия смисъл на думата правото на трети лица да имат достъп, по тяхно искане, до документите. По-специално, член 12 от тази директива визира единствено правото на всяко лице да получи информацията, която го засяга. Според това

правителство защитата на личните данни, които изглеждат нечувствителни, трябва да отстъпи пред принципа на прозрачност, който заема основно място в правния ред на Общността. Датското правителство, също както шведското правителство, отбелязва в това отношение, че според съображение 72 от упоменатата директива при въвеждането Ж в действие е възможно да се вземе предвид принципът на обществения достъп до официалните документи.

50. *Rechnungshof*, австрийското, италианското, нидерландското, финландското и шведското правителство, както и Комисията, считат че националните разпоредби, за които става дума в делата по главното производство, са съвместими с Директива 95/46, най-вече поради широкото поле за преценка, с което разполагат държавите-членки при нейното прилагане, по-специално, когато става дума за осъществяване на задача от обществен интерес, предвидена в закона, съгласно разпоредбите на член 6, букви б) и в) и член 7, буква в) или д) от тази директива. В това отношение те се позовават на принципите както на прозрачност и на добро управление на публичните средства, така и на предотвратяване на злоупотребите.

51. Тези цели от общ интерес могат да оправдаят намеса в личния живот, гарантирана от член 8, параграф 2 от ЕКПЧ, доколкото тя е предвидена в закона и е необходима в демократично общество за преследване на законни цели и когато не е непропорционална на преследваната цел.

52. Австрийското правителство отбелязва, по-специално, че в рамките на контрола за пропорционалност трябва да се вземе предвид степента, в която тези данни накърняват личния живот. Така данните, които се отнасят до личното пространство, здравето, семейния живот или сексуалността, трябва да бъдат по-добре защитени отколкото данните относно доходите и данъците, които, въпреки че също имат личен характер, в най-малка степен накърняват идентичността на личността и затова са по-малко чувствителни (вж., в този смисъл, ЕКПЧ, Решение по дело *Fressoz и Roire/Франция* от 21 януари 1999 г., *Recueil des arrêts et décisions* 1999-I, § 65).

53. Финландското правителство също счита, че защитата на личния живот не е абсолютна. Така данните, които се отнасят до едно лице, което действа в рамките на своите пълномощия или на обществена задача, не спадат към защитата на личния живот.

54. Италианското правителство изтъква, че данни като тези, за които става дума в делата по главното производство, вече сами по себе си са публични в повечето държави-членки, тъй като са включени в таблици и схеми за заплащане, установени със закон, правилник и колективни договаряния. При тези условия, не противоречи на принципа за пропорционалност да се предвиди тяхното разпространение, като се уточнени самоличността на различните лица, които получават въпросните доходи. Това разпространение, което прави по-ясна ситуацията относно данни, които и без това са публични на национално ниво, представлява минимална мярка, която позволява да се осигури реализацията на целите на прозрачността и добрата администрация.

55. Нидерландското правителство въпреки това, добавя, че препращащите юрисдикции би следвало да проверят за всяка засегната обществена единица дали

целта от общ интерес може да бъдат реализирана, като се обработват личните данни по начин, който засяга в по-малка степен личния живот на въпросните лица.

56. Правителството на Обединеното кралство, от своя страна, поддържа, че за да се отговори на първия въпрос, са неприложими разпоредбите на Хартата на основните права на Европейския съюз, прокламирана в Ница на 18 декември 2000 г. (ОВ С 364, стр. 1), на която *Verfassungsgerichtshof* накратко се позовава.

57. По делата С-138/01 и С-139/01, Комисията се пита, дали в рамките на проучване на пропорционалността, направено на основание на член 6, параграф 1, буква б) от Директива 95/46, не е достатъчно за постигане на целта, преследвана от *BezBegrBVG*, да се предадат данните под анонимна форма, например като се отбележи длъжността на засегнатото лице вместо неговото име. Дори да се приеме, че *Rechnungshof* има нужда от поименни данни, за да осъществи по-точен контрол, тя се пита дали включването на тези данни в доклада с отбелязване на имената на заинтересованите е наистина необходимо за осъществяването на този контрол, още повече, че въпросният доклад не се представя само на парламентарните асамблеи, а също така трябва да получи широко разпространение.

58. От друга страна, Комисията припомня, че на основание на член 13 от Директива 95/46, държавите-членки могат също така да извършат дерогация на член 6, параграф 1, буква б) от нея, за да постигнат няколко цели от общ интерес и, по-специално, „икономически и финансови интереси на държавата-членка” (член 13, параграф 1, буква д)). Въпреки това според Комисията мерките за дерогация трябва също да бъдат подчинени на принципа на пропорционалност, което налага същите доводи като тези, формулирани в предишната точка относно член 6, параграф 1, буква б) от упоменатата директива.

59. Ответниците по главното производство в дело С-465/00 считат, в общи линии, че националната регламентация, за която става дума, е несъвместима с член 6, параграф 1, букви б) и в) от Директива 95/46 и не може да бъде узаконена на основание на член 7, буква в) или д) от нея, тъй като тя представлява неоправдана намеса по смисъла на член 8, параграф 2 от ЕКПЧ и във всички случаи е непропорционална. Счетоводният контрол, упражняван от *Rechnungshof*, е достатъчен, за да гарантира икономичното използване на публичните фондове.

60. Още по-специално, не е установено дали публикуването на имената и размерите на доходите на всички лица, които са служители на обществени единици, когато този размер надвишава определен таван, представлява мярка, която цели икономическото благосъстояние на страната. Целта на властите е да се осъществи натиск върху единиците, за които става дума, за да могат да задържат заплатите на ниско ниво. Ответниците поддържат също така становището, че тази мярка се отнася в повечето случаи до лица, които не са публични личности.

61. От друга страна, дори ако изготвянето от *Rechnungshof* на доклад, който съдържа лични данни за доходи и предназначен за публичен дебат, би бил смятан за намеса в личния живот, оправдана въз основа на член 8, параграф 2 от ЕКПЧ,

Land Niederösterreich и ÖRF считат, че тази мярка също така нарушава член 14 от ЕКПЧ. Лицата, които получават същите доходи са третирани неравноправно според това дали са или не са служители на единица, подчинена на контрола на Rechnungshof.

62. ÖRF подчертава друго неравно третиране, неоправдано по смисъла на член 14 от ЕКПЧ. В действителност, сред служителите на единиците, подчинени на контрола на Rechnungshof, само тези, чиито доходи надвишават прага, фиксиран от член 8 от BezBegrBVG, трябва да понесат намеса в личния им живот. Ако законодателят придава реално значение на разумния характер на заплащането, получавано от служители на някои юридически единици, необходимо е да се публикуват доходите на всички служители, независимо от техния размер.

63. Накрая ÖRF, Marktgemeinde Kaltenleutgeben и Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG изтъкват, че буквата на член 8 от BezBegrBVG подлежи на тълкуване съобразено с правото на Общността, според което доходите, за които става въпрос, трябва да бъдат съобщавани на Rechnungshof и да се включват в доклада единствено по анонимен начин. Това тълкувание трябва да се направи, за да се разреши противоречието между тази разпоредба и Директива 95/46.

Отговор на Съда

64. Трябва да се констатира първоначално, че въпросните данни по делата по главното производство относно доходите на служителите в някои единици, представляват лични данни по смисъла на член 2, буква а) от Директива 95/46, тъй като става дума за „информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация лице”. Тяното регистриране и използване от въпросната единица, както и тяхното предаване на Rechnungshof и включването им от него в доклад, предназначен да бъде съобщен на различни политически инстанции и широко разпространен, представлява обработване на лични данни по смисъла на член 2, буква б) от упоменатата директива.

65. Въпреки това, съгласно Директива 95/46, като се изключат допустимите дерогации на член 13 от нея, всяко обработване на лични данни трябва да отговаря, от една страна, на „принципи, отнасящи се до качеството на данните”, изложени в член 6 от упоменатата директива и, от друга страна, на един от „критерии за законосъобразност на обработването на лични данни”, изброени в член 7 от нея.

66. По-точно, данните трябва „да се събират за конкретни, ясно формулирани и законни цели” (член 6, параграф 1, буква б) от Директива 95/46), а също така „бъдат адекватни, релевантни, и да не са прекомерни” по отношение на същите цели (член 6, параграф 1, буква в)). От друга страна, съгласно член 7, букви в) и д) от упоменатата директива обработването на лични данни е законно респективно когато „е необходимо за спазването на правно задължение, чийто субект е администраторът” или „е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес или при упражняване на официалните правомощия, които са предоставени на администратора (...), на когото се разкриват данните”.

67. Въпреки това, съгласно член 13, букви д) и е) от упоменатата директива, държавите-членки могат да извършат дерогация, включително на член 6, параграф 1 от нея, когато е необходимо, за да се гарантират респективно „важни икономически и финансови интереси на държавата-членка или на Европейския съюз, включително валутни, бюджетни и данъчни въпроси” или „функции по наблюдение, проверка или регламентиране, свързани, дори случайно, с упражняването на официални правомощия”, в специални случаи, сред които фигурира този, визиран в буква д), който вече беше посочен.

68. Трябва да се добави, че разпоредбите на Директива 95/46, доколкото регламентират обработването на лични данни, които могат да накърнят основните свободи, по-специално, правото на личен живот, трябва да бъдат тълкувани в светлината на основните права, които според установената практика на Съда са неразделна част от общите принципи на правото, чието спазване Съдът гарантира (вж., *inter alia*, Решение от 6 март 2001 г. по дело Connolly/Комисия, C-274/99 P, Recueil, стр. I-1611, точка 37).

69. Тези принципи са изрично повторени в член 6, параграф 2 ЕО, според който „Съюзът спазва основните права, както са гарантирани от (ЕКПЧ) и както произхождат от общите конституционни традиции на държавите-членки, а също така и принципите на правото на Общността”.

70. Директива 95/46 сама по себе си, въпреки че има за основна цел да гарантира свободното движение на лични данни, предвижда в своя член 1, параграф 1, че „В съответствие с настоящата директива, държавите-членки защитават основните права и свободи на физическите лица и в частност правото им на личен живот при обработването на лични данни”. Няколко съображения от упоменатата директива, между които десетият и единадесетият, също изказват подобно изискване.

71. В това отношение, трябва да се отбележи, че член 8 от ЕКПЧ, след като формулира в своя параграф 1 принципа за ненамеса на държавните органи при осъществяването на правото на личен живот допуска в своя параграф 2, че подобна намеса е възможна „в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите”.

72. Така, за целите на приложението на Директива 95/46, по-специално на член 6, параграф 1, буква в), член 7, букви в) и д) и член 13, трябва да се провери, на първо място, дали регламентацията като тази, за която става дума в делата по главното производство, предвижда намеса в личния живот и дали подобна намеса, ако тя е предвидена, е оправдана в светлината на член 8 на ЕКПЧ.

Относно съществуването на намеса в личния живот

73. Трябва да се разгледа дали събирането на поименни лични данни относно трудовите доходи на определено лице с цел съобщаването им на трети лица влиза в приложното поле на член 8 от ЕКПЧ. Европейският съд по правата на човека е

решил в това отношение, че терминът „личен живот” не следва да се интерпретира рестриктивно и че „никаква важна причина не позволява от него да се изключат професионални дейности” (вж., *inter alia*, Европейски съд по правата на човека, Решение по дело Amann/Швейцария от 16 февруари 2000 г., Recueil des arrêts et décisions 2000-II, § 65, и Решение Rotaru/Румъния от 4 май 2000 г., Recueil des arrêts et décisions 2000-V, § 43).

74. Трябва да се констатира, че самото запаметяване от страна на работодателя на поименни данни относно възнагражденията, заплащани на неговия персонал, не може да се счита само по себе си за намеса в личния живот. Въпреки това съобщаването на тези данни на трето лице, в случая на държавен орган, накърнява правото на уважение на личния живот на заинтересованите, каквото и да бъде по-нататъшното използване на така съобщената информация и представлява намеса по смисъла на член 8 от ЕКПЧ.

75. За да се установи съществуването на подобна намеса, не е важно дали информацията, която е съобщена, има или не чувствителен характер или дали заинтересованите са понесли или не щети на основание на тази намеса (вж., в този смисъл, Решение по дело Amann/Швейцария, посочено по-горе, § 70). Трябва да се констатира, че данните относно получените възнаграждения от работник или пенсионер, са съобщени от работодателя на трето лице.

Относно оправданието на намесата

76. Намеса като тази, упомената в точка 74 от настоящото решение, не е съобразена с член 8 от ЕКПЧ, освен „в случаите, предвидени в закона”, преследва една или няколко законни цели, визирани в параграф 2 от тази разпоредба и е „необходима в едно демократично общество”, за да постигне тази цел или тези цели.

77. Безспорно е, че въпросната намеса по делата по главното производство е предвидена от член 8 от BezBegrBVG. Въпреки това, въпросът е да се разбере дали този член е формулиран достатъчно прецизно, за да разреши на тези, за които законът е предназначен, да регулират своето поведение и по този начин да изпълнят задължението за предвидимост, което произтича от съдебната практика на Европейския съд за правата на човека (вж., *inter alia*, Европейски съд за правата на човека, Решение по дело Rekvényi/Унгария от 20 май 1999 г., Recueil des arrêts et décisions 1999-III, § 34).

78. В това отношение член 8, параграф 3 от BezBegrBVG предвижда, че докладът изработен от Rechnungshof „трябва да се отнася до всички лица, чиято годишна заплата или пенсия, изплащана от юридически единици, (...) надвишава размера, определен в параграф 1”, без изрично да се изисква разпространение на името на засегнатите лица във връзка с възнагражденията, които получават. Според определенията за препращане доктрината е тази, която, като се основава на предварителна работа, интерпретира в този смисъл конституционния закон.

79. Препращащите юрисдикции следва да проверят дали тълкуването, според което член 8, параграф 3 от BezBegrBVG налага огласяването на имената на

засегнатите лица по отношение на взетите доходи, отговаря на изискването за предвидимост, припомнено в точка 77 от настоящото решение.

80. Въпреки това този въпрос би се поставил евентуално, само след като се провери дали едно тълкуване на националната разпоредба в този смисъл е съобразено с член 8 от ЕКПЧ, в светлината на изискване за пропорционалност по отношение на преследваните цели. Този въпрос ще бъде разгледан в следващите точки.

81. В това отношение от определението за препращане е видно, че в дело С-465/00, целта на член 8 от BezBegrBVG е да упражни натиск върху засегнатите обществени единици, за да държат заплатите в разумни граници. Австрийското правителство в общи линии твърди, че намесата, предвидена в тази разпоредба, има за цел гарантиране на правилното и икономично използване на публичните фондове от страна на администрацията. Такава цел представлява законна цел по смисъла както на член 8, параграф 2 от ЕКПЧ, който визира „икономическото благосъстояние на страната”, така и член 6, параграф 1, буква б) от Директива 95/46, която се позовава на „конкретни, ясно формулирани и законни цели”.

82. Трябва също така да се провери дали въпросната намеса е необходима в демократично общество, за да се постигне поставената законна цел.

83. Според Европейския съд за правата на човека прилагателното „необходим” по смисъла на член 8, параграф 2 от ЕКПЧ, включва „неотложна социална нужда”, а също така и фактът, че предприетата мярка е „пропорционална на търсената законна цел” (вж., *inter alia*, Европейски съд по правата на човека, Решение по дело *Gillow/Обединено кралство* от 24 ноември 1986 г., серия А, № 109, § 55). От друга страна, националните власти притежават поле за преценка, „чиято големина зависи не само от целта, но и от самия характер на намесата” (вж., Европейски съд по правата на човека, Решение по дело *Leander/Швеция* от 26 март 1987 г., серия А № 116, § 59).

84. Трябва в този смисъл да се потърси баланс между интереса на Република Австрия да гарантира оптимално използване на публичните фондове и по-специално задържането на заплатите в разумни граници със сериозността на накърняването на правата на лицата по отношение на личния им живот.

85. В това отношение, от една страна, за да се контролира доброто използване на публичните фондове, *Rechnungshof*, а също така различните парламентарни асамблеи, несъмнено имат нужда да знаят разходите, предназначени за човешки ресурси в различните държавни учреждения. Към това се прибавя и правото в едно демократично общество на данъкоплатците и общественото мнение в общи линии да бъдат информирани за изразходването на публичните средства, включително и по отношение на разноските за персонал. Такава информация, събрана в доклада, може да предизвика публичен дебат и да бъде зададен въпрос от общ интерес и следователно обслужва обществен интерес.

86. Въпросът е да се разбере дали посочването на имената на въпросните личности по отношение на техните доходи е пропорционално на преследваната

законната цел и дали мотивите, изложени пред Съда, за да се оправдае подобно разгласяване, са валидни и достатъчни.

87. Трябва да се констатира, че според тълкуването от страна на препращащите юрисдикции член 8 от BezBegrBVG налага разгласяване на имената на въпросните лица относно взетите от тях доходи, които надвишават определен таван, не само по отношение на лицата, които изпълняват длъжности, чието заплащане е в скалата за публикуване, но и по отношение на всички лица, които получават заплата от единица, подчинена на контрола на Rechnungshof. От друга страна, подобна информация е не само съобщена на Rechnungshof и чрез различни парламентарни асамблеи, но също така е широко разпространена сред обществото.

88. Препращащите юрисдикции следва да проверят дали подобно огласяване е, от една страна, необходимо и пропорционално на целта да се държат заплатите в разумни граници и по-специално да се прецени дали подобна цел не би могла да бъде постигната толкова ефикасно чрез простото съобщаване на поименната информация само на контролните органи. По същия начин въпросът е да се разбере дали не е достатъчно да се информира широката публика единствено за заплатите и другите облаги на лицата, които работят в държавни учреждения, но не сумите, които всяко отделно лице в действителност е получило за въпросната година, от които личното и семейно положение на някои хора би могло да зависи.

89. Когато става дума, от друга страна, за сериозността на накърняването на правото на въпросните лица на зачитане на личния им живот, не може да се изключи, че те могат да бъдат ошетени от негативните отражения от публичността, свързана с техните професионални доходи, по-специално по отношение перспективите за тяхното вземане на работа в други предприятия във или извън Австрия, които не са подчинени на контрола на Rechnungshof.

90. В заключение трябва да се отбележи, че намесата, която произтича от национална регламентация като тази в делата по главното производство не може да бъде оправдана в светлината на член 8, параграф 2 от ЕКПЧ освен в степен, когато разгласяването не само на размера на годишните доходи, ако надвишават определен таван, на лицата служители в единици, подчинени на контрола на Rechnungshof, но също така на името на получаващите тези доходи, е едновременно необходимо и съобразено с целта да се държат доходите в разумни граници, което препращащите юрисдикции следва да разгледат.

Относно последствията по отношение на разпоредбите на Директива 95/46

91. Ако препращащите юрисдикции направят заключение за несъвместимост на член 8 от ЕКПЧ с въпросната национална регламентация, то тази регламентация не може да отговори също и на изискването за пропорционалност, предвидено в член 6, параграф 1, буква в) и член 7, букви в) и д) от Директива 95/46. Тя не може също така да бъде покрита от една от дерогациите, визирани в член 13 от упоменатата директива, който също изисква спазването на изискването за пропорционалност относно целта от общ интерес, която се преследва. Във всички случаи тази разпоредба не може да бъде тълкувана в смисъл, че тя може да

узакони накърняване на правото на личен живот, което противоречи на член 8 от ЕКПЧ.

92. Ако, от друга страна, препращащите юрисдикции трябва да сметат, че член 8 от BezBegrBVG е едновременно необходим и пригоден за целта от общ интерес, която се преследва, те трябва, както е отбелязано в точки 77 – 79 от настоящото решение, да проверят, като не предвиждат изрично огласяването на имената на въпросните лица във връзка с техните доходи, дали член 8 от BezBegrBVG отговаря на изискването за предвидимост.

93. Накрая трябва да се припомни, в светлината на казаното по-горе, че националната юрисдикция трябва да тълкува всички разпоредби на националното право, доколкото е възможно в светлината на текста и на целите на приложимата директива, за да се постигне целеният резултат и да се съобразява с член 249, алинея трета, ЕО (вж. Решение от 13 ноември 1990 г. по дело *Marleasing*, C-106/89, *Recueil*, стр. I-4135, точка 8).

94. Като се има предвид казаното дотук, трябва да се отговори на първия въпрос, че член 6, параграф 1, буква в) и член 7, букви в) и д) от Директива 95/46 не се противопоставят на национална регламентация като тази, за която става дума в делата по главното производство, при условие, че бъде установено, че широкото огласяване не само на размера на годишните доходи, когато те надвишават определен таван, на лица, които са служители на единици, подчинени на контрола на *Rechnungshof*, но също и на имената на тези, които получават упоменатите доходи, е необходимо и съобразено с целта за добро управление на публичните финанси, което препращащите юрисдикции следва да проверят.

По втория въпрос

95. С втория си въпрос препращащите юрисдикции питат дали разпоредбите на Директива 95/46, които се противопоставят на национална регламентация като тази, за която става дума в делата по главното производство, са директно приложими в смисъл, че могат да служат на частно лице да се позове на тях пред националните юрисдикции, за да отклони приложението на тази регламентация.

96. Ответниците по дело C-465/00, както и нидерландското правителство считат в общи линии, че членове 6, параграф 1 и член 7 от Директива 95/46 отговарят на критериите, установени от практиката на Съда, и може да им се признае директно действие. В действителност, тези разпоредби са достатъчно точни и безусловни, за да могат на тях да се позовават учрежденията, които трябва да огласяват данни за доходите на засегнатите лица, така че да не се приложат националните правила, които противоречат на упоменатите разпоредби.

97. Австрийското правителство изтъква обратно, че разпоредбите на Директива 95/46 не са директно приложими. По-специално, член 6, параграф 1 и член 7 от нея не са безусловни, тъй като тяхното приложение изисква държавите-членки, които разполагат с голяма свобода на преценка, да предприемат специални мерки в това отношение.

98. В тази връзка, следва да се приеме, че във всички случаи, когато разпоредбите на директива изглеждат от гледна точка на тяхното съдържание безусловни и достатъчно прецизни, на тези разпоредби може всеки да се позовава, при липса на мерки за приложение, приети в съответните срокове, против националните разпоредби, които не съответстват на директивата, или доколкото са в състояние да определят права, които частните лица могат да използват срещу държавата (вж., *inter alia*, Решение от 19 януари 1982 г. по дело Becker, 8/81, Recueil, стр. 53, точка 25, и Решение от 10 септември 2002 г. по дело Kügler, C-141/00, Recueil, стр. I-6833, точка 51).

99. Като се има предвид отговорът на първия въпрос, вторият въпрос цели да разбере дали подобен характер може да бъде признат на член 6, параграф 1, буква в) от Директива 95/46, според който „личните данни трябва да бъдат (...) адекватни, релевантни, и да не са прекомерни по отношение на целите, за които се събират и/или обработват допълнително”, както и на член 7, букви в) и д), според който обработването на личните данни може да се извършва само ако „е необходимо за спазването на правно задължение, чийто субект е администраторът” или „е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес или при упражняване на официалните правомощия, които са предоставени на администратора (...), на когото се разкриват данните”.

100. Тези разпоредби са достатъчно точни, за да може на тях да се позовава частно лице и да бъдат прилагани от националните юрисдикции. От друга страна, ако Директива 95/46 създава за държавите-членки значително поле за преценка за прилагането на някои от тези разпоредби, член 6, параграф 1, буква в) и член 7, букви в) и д) създават безусловни задължения.

101. Следователно трябва да се отговори на втория въпрос, че член 6, параграф 1, буква в) и член 7, букви в) и д) от Директива 95/46 са директно приложими и в това отношение на тях може да се позовава частно лице пред националните юрисдикции, за да отклони приложението на правила на вътрешното право, които противоречат на тези разпоредби.

По съдебните разноси

102. Разходите, направени от австрийското, датското, италианското, нидерландското, финландското, шведското правителство и правителството на Обединеното кралство, както и от Комисията не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащите юрисдикции, последните следва да се произнесат по съдебните разноси.

По изложените съображения

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени от Verfassungsgerichtshof, с Определение от 12 декември 2000 г., и от Oberster Gerichtshof, с Определения от 14 и 28 февруари 2001 г., реши:

1. Член 6, параграф 1, буква в) и член 7, букви в) и д) от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 г. за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни не се противопоставят на национална регламентация като тази, за която става дума в делата по главното производство, при условие че бъде установено, че широкото огласяване не само на размера на годишните доходи, когато те надвишават определен таван, на лица, които са служители на единици, подчинени на контрола на Rechnungshof, но също и на имената на тези, които получават упоменатите доходи, е необходимо и съобразено с целта за добро управление на публичните финанси, което препращащите юрисдикции следва да проверят.

2. Член 6, параграф 1, буква в) и член 7, букви в) и д) от Директива 95/46 са директно приложими и в това отношение на тях може да се позовава частно лице пред националните юрисдикции, за да отклони приложението на правила на вътрешното право, които противоречат на тези разпоредби.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 20 май 2003 година.

Подписи